

To Sange.

Den norske Pige i Amerika.

Tone: Sinfonvise.

Af, var jeg en Stund ved den hjemlige Braa,
Deroppe blandt Norriges Fjelde,
Hvor mine Forældre og Søffende gaa,
Der Barndomsmindeerne vælde.

Af, var jeg en Stund i den venlige Areds
Hos dem, som jeg haver holdt kjære,
Hvor glad og lykkelig, hvor fro og tilfreds
Jeg vissefelig da vilde være.

Jeg ofte i Drømme har været hos Jer,
I Hjemmets den tarvelige Stue;
Dg fystslet med Eders Arbejde og Stræv
Ved Ardens den venlige Lue.

Da haver jeg delt Eders Glæder i Lon,
Ja Sorgerne ogsaa tillige!
Deltaget med Eder i stille Aftenbøn —
Af, blide vemodige Winder.

Af hjemme, af hjemme, hvor dejligt at bo!
Der Barndomsmindeerne rulle;
Hvor Fædrenes Alfær de bygge og bo,
Som tidt mig i Søvn indlulle.

V box 10: 297

Der, hvor jeg først lærte paa Frelseren tro
Af Moderens Tale og Sæder;
Dg dette er Minder, som gjøre mig fro,
Naar Hjemveens Taarer mig væder.

Dg skal jeg bestandig da være adskilt
Fra alle de hjemlige Minder;
Saa er det min Bøn til Gud udi Løn,
Vi Hisset maa samles omfider.

Tilfids vil jeg bede Jer alle og hver
I Fred og Samdrægtighed vandre,
Saa glade vi maa fra Verden udgaa,
Dg atter til Glæde opstande.

En Aften.

Tone: En tjerneklar Aften.

I Aften jeg sidder ved Vinduet trygt
Med Blikket paa Himmelens Skyer;
Thi Aftenjolen har sine Billeder trykt
I dem, som guldfarvede Byer.

Dg disse Luftflotte, som jeg da ser,
De ligne mine Ungdomsdrømme,
Snart føve de bort, ej mer man dem ser,
Men af, saa vidunderlig skjønne.

Dg Fjorden den ligger saa speilklar og blaa,
Med Billeder mange i Bunden.
Af Blomster i Engen baad' gule og blaa,
Omkranset af Birkelunden.

Dg Skoven, som dækker det nøgne Fjeld,
Dg skygger mod barske Vinde,
Langt bedre end noget uldent Fjeld
Om Fjeldets graaherede Tinde.

Svor dejligt det er en Sommertid,
At vandre i Birkelien,
Der ser man ofte et broget Liv,
Hær efter Sæterstien.

Der kvæget græsfer al Dagen lang,
Dg Fugle synge og jome,
Forenet med Lur og Bjældeklang
Dg anden melodisk Tone.

Ja Skoven fortæller dig mange Ting,
Dens Sagaer ere lange.
Tag Hat og Stok, gjør til dem en Svung,
Dg Timerne bli'r ej lange.

Dg om jeg end var i det forjættede Land,
Der gaves ej venere Skue,
End her i vort Norden med Fjelde og Vand,
Dg mer, som kan Hjerterne hue.

Men Tanken dog herved ej stille mon staa,
Thi Sjælen faar sagerer Syner.
Den drømmer, at Paradis-Eden den saa,
Dg Dnene funkler og lyner.

Jeg føler mig nu saa aldeles henrykt
Af aandrige Følelser funden.
D gid de var prentet i Sindet saa dybt,
At stedse jeg var af dem bunden.

Gud gid at jeg snart maat' saa skue det Land,
Deroppe hvor Alfader throner;
Saa jeg kan opvikkles af det Livets Vand,
Dg frydes af Englenes Toner.

Eftertryk forbydes.

Pris 10 Dre.

Forlagt af Chr. Christensen i Sjovik. u. a.

Trykt i Centraltrykkeriet.